

ת"ד 426/10/14 - מדינת ישראל נגד אור משה כהן

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 426-10-14 מדינת ישראל נ' כהן

25 אוקטובר 2015

לפני כבוד השופטת רונה פרסון
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
אור משה כהן

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד לי לוי

ב"כ הנאשם: עו"ד תמיר עמר

הנאשם: בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בגרימת תאונת דרכים עקב נהיגה ברשלנות, נהיגה במצב השולל את השליטה ברכב, סטייה מנתיב נסיעה, גרימת נזק וחבלה ועזיבת מקום תאונה מבלי להודיע למשטרה ומבלי להשאיר פרטים. כמו כן נהג הנאשם ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף על שימוש ברכב.

עסקין בתאונה מיום 8.11.13.

על פי עובדות כתב האישום נהג הנאשם בטרקטורון מספר 2406471 בכביש 70 בתוך תחנת הדלק "הגליל", סטה ופגע עם רכבו בברכו השמאלית של מר י כ אשר עמד בתחנת הדלק מחוץ לרכבו הפרטי ותדלקו, איבד את השליטה בטרקטורון ופגע ברכב המעורב בצידו הימני האחורי. לאחר מכן עזב הנאשם את מקום התאונה מבלי להשאיר פרטים ומבלי לדווח למשטרה.

עמוד 1

הנאשם יליד שנת 1989, נוהג משנת 2006.

עיון בגיליון הרשעותיו הקודמות (ת/1) מעלה כי הנאשם צבר לחובתו 2 הרשעות קודמות מסוג ברירת משפט וללא עבר דומה.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון במסגרתו סוכם כי יגזרו על הנאשם העונשים הבאים: פסילה בפועל של 8 חודשים בניכוי 60 יום פסילה מנהלית, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס - לשיקול דעת בית המשפט ופיצוי לנפגע בסך 2,000 ₪. כן סוכם כי התביעה תעתור למאסר בפועל ואילו ב"כ הנאשם יטען לענישה שאינה כוללת רכיב של מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה בטיעונו לעונש ציין כי רמת הענישה המקובלת בעבירות בהן הורשע הנאשם ובהתייחס לעבירה של עזיבת מקום תאונה כוללת מאסר בפועל. טען כי מעדות המתלונן עולה כי לאחר שהנאשם פגע בו עם הטרקטורון, הנאשם ביקש סליחה וברח עם הטרקטורון מבלי להזמין מד"א וכי מדובר במקרה קלאסי של עזיבת מקום תאונה. הפנה לפסיקה העוסקת בהפקרה וביקש לגזור ממנה גזירה שווה לעניינו.

ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש ביקש לכבד את הסדר הטיעון בהתאם להלכת פלוני בע"פ 1958/98, אשר מביאה בחשבון הן את טובת הנאשם והן את האינטרס הציבורי. ביקש להימנע מלגזור על הנאשם מאסר בפועל וטען כי הפגיעה שנגרמה לנפגע קלה מאד וכי הוא נבדק בבית חולים ושחרר לביתו באותו יום. טען כי מחומר הראיות עולה שהנאשם שהה עם המתלונן כדקה אחת וכי הנאשם התרשם כי לא נגרם כל נזק ולכן עזב את מקום התאונה. טען כי הפסיקה אליה הפנה ב"כ המאשימה עוסקת בהפקרה ולכן אינה רלוונטית למקרה שבפנינו. הפנה לפסקי דין העוסקים בעבירה של עזיבת מקום התאונה ללא השארת פרטים מבלי שגזר על הנאשם עונש של מאסר בפועל. ביקש להימנע מהטלת קנס לאור משכורתו הנמוכה של הנאשם העובד בשיפוצים וציין כי הנאשם מסייע כלכלית לאימו. ביקש, לאור הסכמת המשיבה, כי ריצוי הפסילה יידחה לחודשי החורף מאחר ושיא עבודת הנאשם היא בחודשי הקיץ.

הנאשם הביע חרטה על ביצוע העבירות וציין כי טעה עת הסתפק בדרישה בשלומם של הנפגע ועזיבת המקום ללא השארת פרטיו.

אימו של הנאשם פנתה לבית המשפט בבקשה להתחשב בנאשם והגישה לעיון מכתב מטעמה המתאר את הנסיבות המשפחתיות והכלכליות בהם מצויה המשפחה.

המחוקק קבע במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, את עקרון ההלימה המנחה בענישה, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל. על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, ובתוך כך יתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בעבירה, כאשר בתוך המתחם יגזור בית המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב, בין היתר, בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

הלכה פסוקה היא כי על בית המשפט לכבד הסדרי טיעון וכי רק כשקיימת חריגה בלתי סבירה מנורמת הענישה

המקובלת יסטה בית המשפט מההסדר (כב' הנשיאה דאז בייניש בע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577).

רכיבי הענישה כפי שסוכמו על ידי הצדדים מצויים בתוך מתחם הענישה ועל כן מצאתי לנכון לאמץ את הסדר הטיעון שהוא סביר ומאוזן בנסיבות העניין.

לעניין עתירת ב"כ המאשימה לגזור על הנאשם מאסר בפועל לא מצאתי כי התקיימו בנסיבות המקרה שבפני נסיבות המצדיקות זאת לאור מכלול הנתונים וכמוסבר להלן.

החובה של נהג רכב המעורב בתאונה לעצור במקום התאונה ולמסור את פרטי הזהוי שלו מעגנת חובה מוסרית ראשונה במעלה של אדם כלפי זולתו. עבירה של עזיבת מקום תאונה ללא מסירת פרטים היא עבירה חמורה אשר מנוגדת לאינטרס הציבורי ויש להוקיעה מכל וכל.

יחד עם זאת, לאחר שבחנתי את מכלול נסיבות תיק זה לרבות העבירות אשר יוחסו לנאשם ובהן הורשע הרי שצודק בא כוחו של הנאשם בטיעונו כי הן כוללות עבירות של פגיעה ברכוש בלבד ולא מייחסות לנאשם עבירה של הפקרה. זאת ועוד, באי כוח הצדדים אף ציינו כי הנאשם בדק כי מדובר בפגיעה קלה לפני שעזב את המקום.

עברו התעבורתי של הנאשם אינו מכביד בנסיבות העניין ולא ראיתי כי קיימת בהתנהגותו רמת מסוכנות אשר מצדיקה הטלת עונש של מאסר בפועל כאן. התרשמתי כי הנאשם מבין את חומרת מעשיו וכי החרטה אותה הוא מביע היא חרטה אמיתית.

בנוסף, התחשבתי בנסיבות המשפחתיות והכלכליות של הנאשם, עבודתו בשיפוצים והצורך שלו ברכב לצורך פרנסתו. בנסיבות אלה אני סבורה כי עונש של פסילה כשלצידו ענישה מותנית, כפי שסיכמו הצדדים, מהווה עונש אשר יש בו כדי להרתיע את הנאשם מלחזור על העבירות בהן הורשע.

לפיכך, בשים לב למכלול הנתונים שלעיל אני מקבלת את הסדר הטיעון וגוזרת את דינו של הנאשם כדלקמן:

אני פוסלת את הנאשם מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 8 חודשים בפועל. מתקופה זו תנוכה תקופת הפסילה המנהלית בת 60 יום אשר הוטלה על הנאשם.

בית המשפט מסביר לנאשם כי עליו להפקיד את רישיונו במזכירות בית המשפט, ואם אין בידיו רישיון נהיגה עליו להפקיד תצהיר ערוך כדן, שכן הפסילה מתחילה ממתן גזר הדין אולם היא תחושב רק עם הפקדה כאמור.

אני דנה את הנאשם למאסר לתקופה של 3 חודשים. הנאשם לא ישא בעונש זה אלא אם בתוך תקופה של 3

שנים יעבור את אחת העבירות שלהלן ויורשע בגינה.

ואלה העבירות: עבירה של נהיגה בזמן פסילה או עבירה של עזיבת מקום תאונה מבלי להגיש עזרה לנפגע או עזיבת מקום תאונה מבלי להשאיר פרטים כנדרש בחוק.

אני פוסלת את הנאשם מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 4 חודשים על תנאי למשך 3 שנים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור אותה עבירה שעליה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או בתוספת השנייה לפקודת התעבורה ויורשע בגינה, תוך התקופה האמורה או לאחריה.

הנאשם ישלם פיצוי לנפגע מר י כ בסך 2,000 ₪ וזאת עד ליום 01.03.2016. הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט ויועבר למר כ ע"י המזכירות.

בשים לב לרכיב הפיצוי אני גוזרת בנסיבות תיק זה על הנאשם קנס בסך 1,200 ₪.

הקנס ישולם ב- 6 תשלומים שווים ורצופים מתאריך 25.11.2015 ואילך.

מודעת זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 יום.

ניתן והודע היום י"ב חשוון תשע"ו, 25/10/2015 במעמד הנוכחים.

רונה פרסון , שופטת

הוקלדעלידידליהלינבנד